

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

lauantai 4.7.2026
sateenkaariseurat klo 17.00
Heikki Takalo-Haikola

Hyvät ystävät, rakas sateenkaariseurojen väki!

Palaan vuoteen 1994. Olen 22-vuotias opiskelija Oulun Linnanmaan asunnossani ja luen äidiltäni saamaa kirjettä. Kurkkua kuristaa, sydänelänsään on möykky ja itkettä.

Olen jäänyt kiinni.

Kirjeen liitteenä on silloisen kotipaikkakuntani Sievin kirjaston myöhästymisilmoitus, mikä on lähetetty lapsuuskotiini. ”Lainaamasi teos Homoseksuaalisuus taiteen historiassa on myöhässä.” Tulen sinne Ouluun, niin jutellaan.

Muistan vieläkin sen tunteen. Ajattelin, että nyt minut tunnetaan, nähdään sellaisena, kuka ja mikä olen. En tiennyt, mitä siitä seuraisi. Ystäväni eivät olleet paikalla. Olin yksin ajatusteni kanssa. Muistan vain odottaneeni seuraavaa viikonloppua.

Elämä kuljettaa meitä kuitenkin pitkin kummallisia teitä.

Lähes 24 vuotta myöhemmin tuon kirjeen saamisesta seison toisessa paikassa.

Jälleen kurkkua kuristaa ja sydänelänsään pakottaa. Seison äitini arkun äärellä. Veisaamme vielä Jaakko Löytyn ”Käy Herra meitä siunaamaan”, ennen kuin kannamme äitini viimeiselle leposijalleen.

Vierelläni seisoo silloinen miesystäväni, nykyinen aviomieheni. Ei selityksenä, ei kysymyksenä, vaan läheisenä muiden joukossa. Tasa-arvoisena vävynä kahden muun vävyn rinnalla.

Tuossa hetkessä mieleeni palaa se nuori mies, joka aikaisemmin pelkäsi tulla nähdyksi. Nyt meidät nähdään ja me seisomme tässä. Suruissamme, mutta yhdessä. Tuossa hetkessä tunsin syvää kiitollisuutta. Elämä ei ollut ollut suoraviivaista, mutta meille oli annettu aikaa. Rakkaus oli saanut tehdä työnsä. Ehkä juuri siinä oli jotakin Jumalan armosta. Ei siinä, että kaikki olisi ollut helppoa, vaan siinä, että meille annettiin aikaa. Aikaa kasvaa, aikaa ymmärtää, aikaa rakastaa.

Herännäisyydessä olen oppinut pitämään juuri tästä. Ei ole kiirettä valmiisiin vastauksiin eikä täydellisen uskon vaatimusta, vaan lupa armon varaan jäämisestä.

Kesäkuussa vietettiin virallista Pride-kuukautta. Sosiaalinen media täyttyi Pride-liikettä tukevien yritysten, yhteisöjen ja yksityisten henkilöiden julkaisuista. Noiden julkaisuiden kommenttikentät täyttyivät myöskin

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

vihamielisistä kommentteista seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjä kohtaan. Perverssejä, lapsiin sekaantujia, saastaisia, ällöttäviä, alinta kuraa ja yhteiskunnan elättejä. Tässä siis vain muutamia esimerkkejä, kuinka meitä sateenkaaren alla eläviä kuvattiin. En lue näitä kommentteja ulkopuolisena, ne osuvat myös minuun. Ja kun kysymys on kuitenkin lopulta vain rakkaudesta. Kahden ihmisen välisestä rakkaudesta, kahden ihmisen välisestä sitoutumisesta ja keskinäisestä kunnioituksesta. Siitä, että pidämme toisistamme huolta.

Pride ei ole minulle vain juhla, vaan se on muistutus siitä, että jokaisen ihmisen ihmisarvo tarvitsee edelleen puolustajia. Sateenkaari-ihmisinä emme lakkaa toivomasta. Emme lakkaa toivomasta kirkkoa, missä jokainen saa tulla nähdyksi ja hyväksytyksi. Emme lakkaa toivomasta yhteiskuntaa, missä ihmisarvo ei riipu siitä, ketä rakastaa. Emmekä lakkaa toivomasta, että rakkaus olisi vahvempaa kuin pelko.

Olen saanut oppia, ettei rakkauteni ole este Jumalan rakkaudelle – päinvastoin, rakkaus on opettanut minulle jotakin Jumalasta. Uskon Jumalaan omalla, onnettomalla tavallani. Aikoinaan 1970-luvun alussa Sievin uusi kirkkoherra oli tullut esittelykäynnille isoisäni luokse. Isoisäni oli ojentanut valtavan kouransa tervehdykseen ja sanonut: ”Ei ole kassaan karttunutta.” Samoin en voi minäkään uskoni määrällä kerskua, voin vain tunnustaa oman vajavaisuuden, epäilykseni ja keskeneräisyyteni. Oma välillä niin häilyvä usko kääntyy usein iltaisin huokaukseen Jenni Vartiaisen sanoin: ”Tiedän, että kuulet tämän pyyntöni, mun rukoukseini.”

Äitini viimeisen elinvuotensa aikana vierailimme usein hänen luonaan viikonloppuisin. Poislähtiessämme äitini huiskutti aina asuntonsa portailla ja sanoi: ”No heippa ja eläkää ihmisiksi.” Kysyin kerran häneltä, että mitä se ”ihmisiksi eläminen” tarkoittaa. Hän vastasi: ”Älkää tehkö tyhmyyksiä ja pitäkää toisistanne huolta.”

Siinä on yhä elämänohje, mitä yritän opetella.

Pidetään huolta toisistamme ja pidetään huolta niistä, jotka ovat yksin.

Pidetään huolta niistä, joita pelottaa ja joita kohdellaan huonosti.

Pidetään huolta myös luonnosta ja tästä maailmasta, mikä meille on annettu.

Tämän varassa emme lakkaa toivomasta.

Heippa ja eläkää ihmisiksi!